Se maia-issand, kelleſt seäl üllemal olli kuulda, läks ükskord omma sullastega tee-reisi peäle. Isse istus kameli seljas; sullased piddid kõrval jalla jooksma, ja ollid weel mitme asjadega, mis piddid seljal kandma, rängaste koormatud. Kui said monned pennikoormad sure hädda ja waewaga süggawast liwast ja tulliſe pallawa al läbbi aianud, juhtusid ühhe jõe kohha peäle, kus innimesed ja kameli lojus omma kibbedat jänno kustutasid. Siis astus üks neist eduinist maia-issanda jure, ja pallus tedda ärdaste, et muist seſt koormast, mis piddi kandma, woiks wähhendatud sada, seſt et ei milgi wisil ei jäksand sedda täit jäggo eddespiddi kanda. — „Siis sul on wisſiste üks wanna narts issaks olnud, kelle nõrkastus sinno peäle on pärritud sanud," ütles maia-issand omma tulliſe wihha sees sullaſe wasto. — „Ei koggoniste mitte," kostis teine, kes omma lihhaſe wannematte au ei tahtnud lasta teotada; „waid minno issa on rammus ja tuggew mees kui härg." — Hea kül, ütles teine jälle pilkamisſe wisil: kui issa on härg, siis emma on lehm. — Agga se sanna „lehm" on Arabia maal se keige alwem ja kibbedam sõimo nimmi, mis ühhe ausa naeſtrahwale ial woib anda. Noor mees sai täis wihha, ja ütles: „Minno emma on au-wäärt naeſtrahwas; ta ei olle mitte lehma." — „Ütle warsti," kisendas teine, „et sinno emma lehm on; kui mitte, siis lassen sinnule suurt wigga tehha. Eks emma ei olle lehm?" — Ei olle mitte, ütles noor mees jälle. —

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 30